

# Դանիելի գիրքը — հարյուր վաթսունվեցերորդ

Մարգարեության բացահայտումը. Ֆրանսիական հեղափոխությունը, Պուտինի Ռուսաստանը և ուկրաինական հակամարտությունը

Jeff Pippenger

2024-03-29

Երբ սկսում ենք դիտարկել 1989 թվականին՝ վերջի ժամանակի նախատիպային ներկայացումը, տասներորդ համարի մարգարեական պատմությամբ, անհրաժեշտ է վերադառնալ երկրի գազանի երկու եղջյուրների էլ երրորդ սերնդի պատմությանը: 1913 թվականին երկրի գազանի Հանրապետականության եղջյուրը սկսեց իր փոխզիջման սերունդը գլոբալիստական բանկային համակարգի հետ, իսկ 1919 թվականին ճշմարիտ բողոքականության եղջյուրը սկսեց իր փոխզիջման սերունդը ուխտադրուժ բողոքականության աստվածաբանների, ինչպես նաև Ամերիկյան բժշկական ասոցիացիայի հետ, երբ իր կրթական համակարգի հավատարմագրումը զիջեց աշխարհին: Երկու եղջյուրներն էլ սկսեցին աշխարհի հետ փոխզիջումային հարաբերություն, որը այդ պահից ի վեր պիտի փոխեր նրանց համապատասխան պատգամների ուղղությունը:

Այդ պատմության մեջ հյուսիսի թագավորի համար ելակետը, և վերջին օրերի հարավի թագավորի համար ևս, հասավ շրջադարձային կետի: Ֆատիմայի հրաշքը տեղի ունեցավ 1917 թվականի հոկտեմբերի 13-ին՝ Պորտուգալիայի Ֆատիմա քաղաքում: Այն գազաթնակետն էր Մարիամի մի շարք հայտնությունների, որոնց ականատես եղան երեք պատանի հովիվ երեխաներ՝ Լյուսիա դուշ Սանտուշը և նրա զարմիկները՝ Ֆրանսիշկու և Ժասինտա Մարտունները: Ըստ երեխաների ներկայացրած վկայությունների՝ Գույս Մարիամը, որ նույնացվում էր որպես Ֆատիմայի Տիրամայր, նրանց հայտնվում էր յուրաքանչյուր ամսվա 13-րդ օրը՝ 1917 թվականի մայիսից մինչև հոկտեմբեր:

1917 թվականի հոկտեմբերի 13-ի վերջին հայտնության ժամանակ տասնյակ հազարավոր մարդիկ հավաքվել էին Ֆատիմայի մերձակայքում գտնվող Կովա դա Իրիայի մոտ՝ ակնկալելով ականատես լինել երեխաների կողմից կանխասված հրաշքին: Ըստ վկաների՝ արևը կարծես փոխում էր գույները, պտտվում և «պարում» երկնքում: Այս իրադարձությունը հայտնի դարձավ որպես Արևի հրաշք կամ Ֆատիմայի հրաշք:

Ֆաթիմայի հրաշքը նշանակալի իրադարձություն է Կաթոլիկ Եկեղեցու պատմության և նվիրական բարեպաշտության մեջ, և տարիների ընթացքում այն եղել է լայնածավալ ուսումնասիրության, բանավեճի և կրոնական մեկնաբանության առարկա: Ֆաթիմայի իրադարձությունները տևական ազդեցություն են ունեցել ժողովրդական բարեպաշտության, Մարիամյան նվիրումի և Կաթոլիկ Եկեղեցու ներսում ապոկալիպտիկ թեմաների մեկնաբանության վրա:

Բոլշևիկյան հեղափոխությունը տեղի ունեցավ Ռուսաստանում 1917 թվականի նոյեմբերի 7-ին, երբ բոլշևիկյան ուժերը՝ Վլադիմիր Լենինի և Բոլշևիկյան կուսակցության գլխավորությամբ, գրավեցին Պետրոգրադի (այժմ՝ Սանկտ Պետերբուրգ) կառավարության հիմնական շենքերն ու ենթակառուցվածքները: Այս իրադարձությունը նշանավորեց 1917 թվականի Ռուսական հեղափոխության գագաթնակետը, որը սկսվել էր նույն տարվա ավելի վաղ տեղի ունեցած Փետրվարյան հեղափոխությամբ, ինչը հանգեցրել էր ցար Նիկոլայ II-ի գահից հրաժարմանը և ժամանակավոր կառավարության հաստատմանը:

Հեղափոխության ընթացքում բոլշևիկները հաջողությամբ տապալեցին ժամանակավոր կառավարությունը և հաստատեցին խորհրդային վերահսկողություն Ռուսաստանի վրա: Բոլշևիկները հռչակեցին սոցիալիստական պետության հաստատումը և սկսեցին իրականացնել իրենց հեղափոխական ծրագիրը, ներառյալ արդյունաբերության ազգայնացումը, հողի վերաբաշխումը և Ռուսաստանի դուրսբերումը Առաջին համաշխարհային պատերազմից: Հոկտեմբերյան հեղափոխությունը ի վերջո հանգեցրեց Խորհրդային Միության ստեղծմանը և ունեցավ խորքային ու լայնածավալ հետևանքներ Ռուսաստանի և աշխարհի համար՝ ձևավորելով 20-րդ դարի պատմության ընթացքը:

Հիսուսը ավարտը պատկերում է սկզբի միջոցով, և վերջին օրերի հյուսիսի թագավորին ու հարավի թագավորին լիովին տեսնելու համար անհրաժեշտ է հասկանալ նրանց սկզբնավորությունները: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում նույնացված հարավի և հյուսիսի բառացի թագավորները սահմանվում են այսպես՝ այն իշխանությունը, որ իշխում է Եգիպտոսի բառացի տարածքի վրա, հարավի թագավորն է, իսկ այն իշխանությունը, որ իշխում է Բաբելոնի հետ առնչվող բառացի աշխարհագրական տարածքի վրա, հյուսիսի թագավորն է:

Խաչի ժամանակներում բառացի մարգարեությունը անցում կատարեց դեպի հոգևոր մարգարեություն, երբ հին բառացի Բարայելը անցում էր կատարում դեպի նոր ժամանակների հոգևոր Բարայել: Բառացի հեթանոսական Հռոմը ոտնատակ տվեց բառացի Երուսաղեմը երեք ու կես բառացի տարի՝ մ.թ. 67 թվականից մինչև մ.թ. 70 թվականը, իսկ հոգևոր պապական Հռոմը ոտնատակ տվեց հոգևոր Երուսաղեմը երեք ու կես հոգևոր տարի:

Հոգևոր Բաբելոնը Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում ներկայացվում է որպես այն պոռնիկը, որ պոռնկանում է երկրի թագավորների հետ: Հոգևոր Եգիպտոսը Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում նույնացվում է որպես աթեիստական Ֆրանսիա: Հյուսիսի հոգևոր թագավորի արդի դրսևորումները, որը ժամանակի վախճանին՝ 1798 թվականին, ստացավ իր մահաբեր վերքը, ապա ժամանակի վախճանին՝ 1989 թվականին, հակահարված հասցրեց հարավի հոգևոր թագավորի արդի դրսևորմանը, երկուսն էլ ներկայացված են Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ խոսքում: Երկու իշխանություններն էլ իրենց վերջին օրերի դրսևորման ակունքներն ունեն 1917-ից 1918 թվականների ժամանակահատվածում, որը նույն ժամանակահատվածն է որպես փոխզիջման սերունդ՝ երկրի գագանի երկու եղջյուրների համար էլ: Այդ սկիզբները

պետք է ճանաչվեն, որպեսզի վերջավորությունները ճիշտ կերպով կիրառվեն: Վերջին օրերի հյուսիսի և հարավի թագավորների սկիզբները երկուսն էլ սկսվում են Ֆրանսիական հեղափոխությունից:

«Տասնվեցերորդ դարում Բարեփոխությունը, ժողովրդին բաց Աստվածաշունչ ներկայացնելով, ձգտել էր մուտք գործել Եվրոպայի բոլոր երկրները: Որոշ ազգեր այն ընդունեցին ուրախությամբ՝ որպես Երկնքի պատգամաբեր: Այլ երկրներում պապականությունը մեծապես հաջողեց կանխել նրա մուտքը, և աստվածաշնչյան գիտության լույսը՝ իր բարձրացնող ազդեցություններով, գրեթե ամբողջովին դուրս մնաց: Մի երկրում, թեև լույսը մուտք գտավ, խավարը նրան չըմբռնեց: Դարեր շարունակ ճշմարտությունն ու մոլորությունը պայքարեցին գերիշխանության համար: Վերջապես չարը հաղթանակ տարավ, և Երկնքի ճշմարտությունը դուրս մղվեց: «Եվ սա է դատապարտությունը, որ լույսը եկավ աշխարհ, և մարդիկ խավարը սիրեցին ավելի, քան լույսը»: Հովհաննես 3:19: Ազգը թողնվեց հնձելու այն ընթացքի արդյունքները, որը նա ընտրել էր: Աստծո Հոգու զսպող ազդեցությունը հեռացվեց մի ժողովրդից, որ արհամարհել էր Նրա շնորհի պարգևը: Չարին թույլ տրվեց հասունանալ: Եվ ամբողջ աշխարհը տեսավ լույսի դիտավորյալ մերժման պտուղը»:

«Ֆրանսիայում այսքան դարեր շարունակվող Աստվածաշնչի դեմ պատերազմը իր գագաթնակետին հասավ Հեղափոխության տեսարաններում: Այդ սարսափելի բռնկումը ոչ այլ ինչ էր, քան Հռոմի կողմից Սուրբ Գրքերի ճնշման օրինական հետևանքը: Այն ներկայացրեց ամենահզոր պատկերավոր օրինակը, որ երբևէ տեսել է աշխարհը, պապական քաղաքականության գործադրման վերաբերյալ՝ մի օրինակ այն արդյունքների, որոնց ավելի քան հազար տարի ձգտում էր Հռոմեական եկեղեցու ուսմունքը:»

«Սուրբ Գրությունների ճնշումը պապական գերիշխանության ժամանակաշրջանում կանխագուշակվել էր մարգարեների կողմից. և Հայտնության գրողը նաև մատնանշում է այն սարսափելի հետևանքները, որոնք պետք է առաջանային հատկապես Ֆրանսիայի համար «մեղքի մարդու» տիրապետությունից»: Մեծ պայքար, 265, 266:

Ֆրանսիական հեղափոխությունը ծնվեց Սուրբ Գրքերի ճնշման հետևանքով «պապական գերիշխանության ժամանակաշրջանում»: Աթեիզմի ծնունդը, որը պիտի դառնար պապականության ռիսերիմ թշնամին, առաջ բերվեց հենց պապականության կողմից: Ֆրանսիական հեղափոխությունը տեղի ունեցավ 1789-ից 1799 թվականներին, սակայն այն աթեիստական հեղափոխական ոգին, որ սկիզբ էր առել Ֆրանսիայում, շարունակեց տարածվել ամբողջ Եվրոպայով և նրա սահմաններից դուրս: Ֆրանսիայում հեղափոխության ավարտից հարյուր տասնութ տարի անց Ռուսաստանում սկսվեց Ռուսական հեղափոխությունը: Աթեիզմի հեղափոխությունը, որ սկսվել էր Ֆրանսիայում, ավարտվեց Ռուսաստանում, և 1917 թվականին Ռուսաստանը դարձավ այն ազգի մարգարեական ներկայացուցիչը, որը խորհրդանշված էր Եգիպտոսի աթեիզմով: Հարավի թագավորով ներկայացված վիշապային իշխանությունը Ֆրանսիայից տեղափոխվել էր Ռուսաստան:

Ֆրանսիայում հեղափոխությունը քաղաքականապես և մարգարեապես ներկայացվում էր Նապոլեոն Բոնապարտով, և այդ առումով Նապոլեոնը ներկայացնում է այն ազգի առաջին առաջնորդին, որը հաստատվեց Եզիպտոսի աթեիզմով առաջ բերված հեղափոխությամբ: Նապոլեոնի նարցիսիզմը պատշաճորեն կրկնվում է Պուտինի նարցիսիզմով:

Նապոլեոնը խորապես գիտակցում էր պատկերագրության և քարոզչության գործությունը, ինչպես և Պուտինը, որը նախկին ԿԳԲ-ի սպա էր: ԿԳԲ-ն մասնագիտացած է քարոզչության մեջ: Նապոլեոնը դիմանկարանկարչությունն օգտագործում էր որպես միջոց՝ հանրությանը ներկայացնելու իր իշխանությունը, գործությունը և առաջնորդության իր կերպարը: Նա դիմանկարներ էր պատվիրում իր ժամանակի ամենահռչակավոր արվեստագետներից մի քանիսին, այդ թվում՝ Ժակ-Լուի Դավիդին, Անտուան-Ժան Գրոյին և Ժան-Օգյուստ-Դոմինիկ Էնգրին, ինչպես նաև ուրիշների:

Այս դիմանկարները պատկերում էին Նապոլեոնին տարբեր կեցվածքներով և միջավայրերում՝ սկսած պետական պաշտոնական դիմանկարներից մինչև ավելի ոչ պաշտոնական տեսարաններ: Դրանք ծառայում էին ոչ միայն որպես անձնական հիշատակներ հենց Նապոլեոնի համար, այլև որպես միջոցներ՝ նրա կերպարն ու ազդեցությունը տարածելու թե՛ երկրի ներսում, թե՛ միջազգային ասպարեզում: Պուտինն էլ նույնպիսի գործն է կատարել ինքն իր համար՝ իր բազմաթիվ պատկերներով այնպիսի միջավայրերում, որոնք կարող են մրցակցել համացանցի ժամանակակից ցանկացած ինֆլուենսերի հետ:

Ֆրանսիական հեղափոխության սկզբում թագավորը, նրա ընտանիքն ու ծառայակազմը տապալվեցին և մահապատժի ենթարկվեցին: Ռուսական հեղափոխության սկզբում ցարը, նրա ընտանիքն ու ծառայակազմը տապալվեցին և մահապատժի ենթարկվեցին: Ֆրանսիայում սկսված հեղափոխությունը իր զագաթնակետին հասավ Ռուսաստանում: Ֆրանսիական հեղափոխությունը Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի մարգարեության նյութն է, և, հետևաբար, Ֆրանսիական հեղափոխությունը ենթակա է մարգարեական մեկնաբանության կանոններին: Հիսուսը միշտ որևէ բանի ավարտը պատկերում է որևէ բանի սկզբով, ուստի Ռուսական հեղափոխությունը Ֆրանսիական հեղափոխության ավարտն է:

Վլադիմիր Պուտինը ներկայացնում է մի ազգի վերջին առաջնորդին, որը հաստատվեց Եզիպտոսի աթեիզմով բերված հեղափոխության մեջ: Ռուսաստանի առաջին առաջնորդը Վլադիմիր Լենինն էր: «Վլադիմիր» անունը սլավոնական ծագում ունի և կազմված է երկու տարրերից՝ «վլադ» և «միր»: «Վլադ»-ը բխում է սլավոնական «vladeti» արմատից, որը նշանակում է «իշխել» կամ իշխանություն բանեցնել: «Միր» նշանակում է «աշխարհ»: Առաջին Վլադիմիրը (Լենինը) նախատիպում է վերջին Վլադիմիրին (Պուտինին), որն իր հերթին նախատիպվում է նաև աթեիզմի հեղափոխության առաջին առաջնորդով (Նապոլեոնով):

1814 թվականի ապրիլին, Վեցերորդ դաշնակցության պատերազմի ժամանակ Նապոլեոնի պարտությունից և Ֆոնտենբլոյի պայմանագրից հետո, նա հրաժարվեց

Ֆրանսիայի գահից և աքսորվեց Միջերկրական ծովի Էլբա կղզի։ Նրան շնորհվեց կղզու վրա ինքնիշխանություն, և թույլատրվեց պահպանել Կայսրի տիտղոսը, թեև զգալիորեն սահմանափակված կարգավիճակով։ Նապոլեոնը մոտ տասը ամիս անցկացրեց Էլբայում, որի ընթացքում ծրագրեր էր կազմում՝ Ֆրանսիայում իշխանության վերադառնալու համար։ Էլբայից նրա փախուստից և Հարյուր օրվա ընթացքում Ֆրանսիայում իշխանության նրա կարճատև վերադարձից հետո, Նապոլեոնը վճռականորեն պարտություն կրեց Վաթերլոյի ճակատամարտում՝ 1815 թվականի հունիսին։ Այդ պարտությունից հետո դաշնակից տերությունները, մասնավորապես Մեծ Բրիտանիան, վճռել էին կանխել, որպեսզի Նապոլեոնն այլևս որևէ նոր խռովություն չառաջացնի։ Հետևաբար նա կրկին աքսորվեց, այս անգամ՝ Հարավային Ատլանտիկայի հեռավոր Սուրբ Հեղինե կղզի։ Նապոլեոնն իր կյանքի մնացած մասը անցկացրեց աքսորի մեջ՝ Սուրբ Հեղինեում, մինչև իր մահը՝ 1821 թվականին։

Պուտինը ԿԳԲ-ի հին գվարդիայի ներկայացուցիչ է։ ԿԳԲ-ն 1954 թվականից մինչև 1991 թվականին դրա լուծարումը Խորհրդային Միության գլխավոր պետական անվտանգության և հետախուզական ծառայությունն էր։ Այն պատասխանատու էր ներքին անվտանգության, հակահետախուզության և հետախուզական տվյալների հավաքագրման համար՝ ինչպես երկրի ներսում, այնպես էլ միջազգային մակարդակով։ ԿԳԲ-ն հայտնի էր իր լրտեսների լայնածավալ ցանցով, հսկողության գործողություններով և բնակչության նկատմամբ կոմունիստական վարչակարգի վերահսկողությունը պահպանելու իր դերով։ Վլադիմիր Պուտինը Խորհրդային Միության գլխավոր անվտանգության և հետախուզական ծառայության՝ ԿԳԲ-ի (Պետական անվտանգության կոմիտե), անդամ էր։

Պուտինը միացավ ԿԳԲ-ին 1975 թվականին՝ Լենինգրադի պետական համալսարանն ավարտելուց հետո։ Պուտինը ծառայեց ԿԳԲ-ում մինչև Խորհրդային Միության փլուզումը՝ 1991 թվականին, որից հետո նա մուտք գործեց քաղաքականություն և, ի վերջո, 2000 թվականին դարձավ Ռուսաստանի նախագահը։ ԿԳԲ-ում ունեցած նրա անցյալը նշանակալի ազդեցություն է ունեցել նրա կառավարման և արտաքին քաղաքականության նկատմամբ որդեգրած մոտեցման վրա։ Նապոլեոնի առաջին աքսորը Էլբա կղզում ներկայացնում է 1991 թվականից մինչև 2000 թվականն ընկած պատմությունը, երբ ԿԳԲ-ի փլիսոփայությունը վերադարձավ։ Երբ Պուտինը, ի վերջո, պարտության մատնվի, ինչպես ներկայացված է տասներեքից տասնհինգ համարներում, այդ երկրորդ պարտությունը (առաջինը՝ 1989 թվականին) նախատիպավորված է Վաթերլոյով և Նապոլեոնի երկրորդ աքսորով, որտեղ նա մահացավ։

Նապոլեոնը 1798 և 1799 թվականներին մահացու վերքը հասցրեց պապականությանը։ 1799 թվականին Ֆրանսիայում ավարտվեց Ֆրանսիական հեղափոխությունը, սակայն մինչև 1917 թվականը այն Ռուսաստանում հասավ Բոլշևիկյան հեղափոխությամբ։ 1917 թվականին Պորտուգալիայում տեղի ունեցավ Ֆաթիմայի հրաշքը, և այն երեք երեխաներին, որոնք ենթադրաբար հաղորդակցվել էին Մարիամի և Հովսեփի հետ, տրվեցին երեք գաղտնի պատգամներ։ Այդ երեք պատգամները գաղտնի էին այն

իմաստով, որ դրանք պետք է կարդար միայն պապը՝ հյուսիսի թագավորը: Այդ պատգամները պապին ուղղորդում էին հրավիրելու հատուկ ժողով Կաթոլիկ եկեղեցու առաջնորդների հետ և կատարելու հատուկ արարողություն՝ նախորդ տարում նորաստեղծ կոմունիստական Ռուսաստան դարձած Ռուսաստանը Կույս Մարիամին նվիրաբերելու համար:

Ուղերձները պարունակում էին նախազգուշացում, որ եթե պապը հրաժարվեր կատարել Ռուսաստանը Մարիամին նվիրաբերելու պատվերը, աշխարհը պիտի կրի ևս մեկ համաշխարհային պատերազմ (առաջին համաշխարհային պատերազմը պիտի ավարտվեր հրաշքից մեկ ամիս անց): Ֆաթիմայի ուղերձները դարձան պահպանողական կաթոլիկ մարգարեական մեկնաբանության կառուցվածք: Դրանք մատնանշեցին պայքար Կաթոլիկ եկեղեցու ներսում պահպանողական կաթոլիկության, որը ներկայացված էր Հովհաննես Պողոս II պապով և Վատիկանի առաջին ժողովով, և ազատական կաթոլիկության միջև, որը ներկայացված էր ներկայիս «woke-pape»-ով և Վատիկանի երկրորդ ժողովով:

Ֆաթիմայի պատգամներում «լավ պապը» «սպիտակ պապն» էր, իսկ «վատ պապը»՝ «սև պապը»: Լավ պապը՝ Հովհաննես Պողոս II Պապը, պահպանողական պապն էր, որը Ֆաթիմայի Կույսին ընդունում էր որպես իր առաջնորդող կուռք, իսկ վատ պապը վոք-պապն է, որը նույնպես մերժում է այսպես կոչված կույս Մարիամի որևէ պատգամ: Երբ այցելում եք Պորտուգալիայի Ֆաթիմայի սրբավայրը, մուտք գործելիս տեսնում եք, որ մուտքը տեղադրված է մի կողմում սև պապի և մյուս կողմում սպիտակ պապի երկու հսկայական արձանների միջև՝ այսպիսով ներկայացնելով Ֆաթիմայի մարգարեություններում մատնանշված ներքին պայքարը:

Ֆաթիմայի երեք գաղտնի պատգամների մյուս տարրը նրա շեշտադրումն էր կաթոլիկության (հյուսիսի արքայի) և աթեիզմի (հարավի արքայի) պատերազմի վրա: Առանց ճանաչելու, որ կաթոլիկության և աթեիստական Ռուսաստանի պատերազմը սատանայական մարգարեության մի թեմա է, որը ուղղորդում է կաթոլիկության մեծ տոկոսը, դժվար է, եթե ոչ անհնար, հասկանալ այն աջակցությունը, որ Կաթոլիկ եկեղեցին Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում ցուցաբերեց նացիստական Գերմանիային:

Լենինգրադի ճակատամարտը, որը տևեց 1941 թվականի սեպտեմբերի 8-ից մինչև 1944 թվականի հունվարի 27-ը՝ Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում, պատմության ամենաերկար և ամենադաժան պաշարումներից մեկն էր: Ստալինգրադի ճակատամարտը, որը տեղի ունեցավ 1942 թվականի օգոստոսի 23-ից մինչև 1943 թվականի փետրվարի 2-ը, հաճախ համարվում է Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ամենաարյունալի և ամենանշանակալի ճակատամարտը: Այն հանգեցրեց երկու կողմերում էլ ահռելի կորուստների, և ընդհանուր գոհերի թիվը, ներառյալ սպանվածները, վիրավորները և գերի ընկած զինվորները, գնահատվում է ավելի քան 2 միլիոն: Ստալինգրադի ճակատամարտը նաև պատերազմի ընթացքում շրջադարձային կետ նշանակեց, քանի որ այն ավարտվեց Խորհրդային Միության վճռական հաղթանակով գերմանական բանակի նկատմամբ և հանգեցրեց նացիստական

Գերմանիայի վերջնական պարտությանը:

Առանց գիտակցելու, որ նացիստական Գերմանիայի պատերազմը Ռուսաստանի դեմ, հատկապես հենց նոր հիշատակված երկու ճակատամարտերում, դժվար է հասկանալ Գերմանիայի դերը՝ որպես Կաթոլիկ եկեղեցու գաղտնի դաշնակցի: Առանց ըմբռնելու այն հոգևոր պատերազմի նախադրյալները, որ կաթոլիկության կողմից՝ Ֆատիմայի Մարիամի սատանայական մարգարեությամբ մղված, մղվում էր Ռուսաստանի աթեիզմի և ապա կոմունիստական Խորհրդային Միության դեմ, աննկատ է մնում այն տրամաբանությունը, որի հիման վրա կաթոլիկությունը Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո գաղտնի կերպով թաքցնում, ապա ամբողջ աշխարհով մեկ տեղափոխում էր նացիստ պատերազմական հանցագործներին: Նացիստները կաթոլիկության փոխանորդ բանակն էին Ռուսաստանի դեմ նրա պայքարում:

Հենց այս մարգարեական տրամաբանության մեջ է, որ աթեիստական Ռուսաստանի ղեկավար Պուտինը ներքաշված է պատերազմի մեջ Ուկրաինայում, որի առաջնորդները բացահայտորեն հայտնի են որպես նացիստներ: Ֆատիմայի՝ աթեիզմի դեմ պատերազմի ցամաքային զորքերը Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից սկսած և հետագայում ֆաշիզմն ու նացիզմն են: Իհարկե, թեև Ուկրաինայի կառավարության առաջնորդներն այս իրողությունը լավ փաստագրված է, Հիտլերի Ռայխի Հանրային լուսավորության և քարոզչության նախարարության ժամանակակից դրսևորումը (հիմնական հոսքի լրատվամիջոցները) այս փաստերը որքան կարող էին՝ ծածկել են:

«Ուկրաինա» անունը ծագում է սլավոնական «ուկրաինա» բառից, որը նշանակում է «սահմանամերձ երկիր» կամ «եզր»: Պատմականորեն այս եզրը վերաբերել է Կիևյան Ռուսի սահմանային շրջաններին՝ միջնադարյան այն պետությանը, որը նախորդել է ժամանակակից Ուկրաինային և գտնվում էր Արևելյան Եվրոպայի ու Եվրասիայի միջև գտնվող խաչմերուկում: Պատմության ընթացքում այն ծառայել է որպես տարբեր մշակույթների, քաղաքակրթությունների և կայսրությունների հանդիպման վայր, այդ թվում՝ Բյուզանդական կայսրության, Օսմանյան կայսրության, Ռուսական կայսրության և այլոց: Նրա ռազմավարական դիրքը նրան դարձրել է սահմանամերձ շրջան, որտեղ տեղի են ունեցել նշանակալի մշակութային, քաղաքական և ռազմական փոխազդեցություններ: Միջնադարյան ժամանակաշրջանում Ուկրաինան Կիևյան Ռուսի սահմանային շրջանն էր, որը հզոր պետություն էր և ընդգրկում էր ժամանակակից Ուկրաինայի, Ռուսաստանի և Բելառուսի տարածքների մի մասը: Քանի որ Կիևյան Ռուսը ժամանակի ընթացքում ընդարձակվում և կրճատվում էր, նրա սահմանները հաճախ փոփոխվում էին, և Ուկրաինան մնում էր պետության ծայրամասում:

1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզումից հետո, ինչպես ներկայացված է տասներորդ համարում, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները նշում են մի ճակատամարտ, որտեղ հարավի թագավորը հակահարված է տալիս և հաղթում հյուսիսի թագավորին: Այդ ճակատամարտը մղվեց Ռաֆիայում, որը հարավի թագավորի և հյուսիսի թագավորի տիրույթների սահմանագիծն էր:

Ռափիայի ճակատամարտը, որը տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 217 թվականին, իր անունը ստացել է այն քաղաքի անունից, որի մերձակայքում տեղի ունեցավ ճակատամարտը: Ռափիան քաղաք էր, որը գտնվում էր հին Պաղեստինի ծովափնյա շրջանում՝ Եգիպտոսի Պտղոմեական թագավորության և Սելևկյան կայսրության միջև եղած սահմանի մոտ: Ճակատամարտի ժամանակ Եգիպտոսի Պտղոմեական թագավորության, որը գտնվում էր Պտղոմեոս IV Փիլոպատորի իշխանության տակ, և Սելևկյան կայսրության, որը գտնվում էր Անտիոքոս III թագավորի իշխանության տակ, միջև եղած սահմանը գտնվում էր Ռափիայի մերձակայքում: Ճակատամարտը մղվեց այս սահմանամերձ շրջանում, քանի որ երկու կողմերն էլ ձգտում էին վերահաստատել վերահսկողությունը Լևանտի ռազմավարական տարածքների վրա:

Հին Ռափիա քաղաքը գտնվում է ժամանակակից Ռաֆահ քաղաքի մերձակայքում: Ռաֆահը քաղաք է, որը գտնվում է Գազայի հատվածի հարավում, որը Պաղեստինյան տարածքների մաս է կազմում: Մ.թ.ա. 217 թվականին Ռափիայում Պտղոմեոսի հաղթանակից հետո նա հալածանքներ սկսեց Երուսաղեմի հրեաների, ինչպես նաև Եգիպտոսի հրեաների դեմ: Սակայն այդ հաղթանակը կարճատև էր, և, այսպես ասած, նա իր Վաթերլոոյին հանդիպեց հաջորդ երեք համարներում: Տասներեքերորդ համարում նախկինում պարտված հյուսիսի թագավորը վերադառնում է, և տասնհինգերորդ համարին հասնելով՝ նա ջախջախում է հարավի թագավորին:

Պուտինի հաղթանակը Ուկրաինայում, ամենայն հավանականությամբ, կօգտագործվի Պուտինի կողմից՝ նախկին ԿԳԲ-ի սպայի, որը մասնագիտացած էր քարոզչության մեջ, որպեսզի բացահայտի ուկրաինական դեկավարության նացիստական արմատները, ինչպես նաև բացահայտի Արևմտյան աշխարհում նրանց, ովքեր աջակցել են այդ վարչակարգին տնտեսական ագահությունից դրդված, և, անկասկած, նաև բացահայտի գլոբալիստների կողմից օգտագործվող թաքնված գաղտնի օբյեկտներն ու կենսալաբորատորիաները, որոնք ֆինանսավորվել են Միացյալ Նահանգների հարկատուների կողմից:

Այդ հայտնությունները կքանդեն աշխարհի գլոբալիստների ներկայիս քարոզչական թեզերը, ինչպես նաև Միացյալ Նահանգներում Դեմոկրատական կուսակցության խոսափողների պնդումները: Պուտինի այդ հաղթանակը մանդատ կտրամադրի ութերորդ Նախագահին, որը յոթից է, ստանձնելու իր դերը որպես մարգարեական բռնակալ, որ պատմության մեջ հայտնվում է ճիշտ տասնվեցերորդ համարից առաջ. իսկ տասնվեցերորդ համարը շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքն է:

Տասներեքերորդ համարում հյուսիսի արքան վերախմբավորում է իր բանակը, իսկ տասնչորսերորդ համարում հեթանոսական Հռոմը պատմության մեջ առաջին անգամ ներկայացվում է, թեև դեռևս հյուսիսի արքան չէ: Այնտեղ այն նույնացվում է որպես այն խորհրդանիշը, որը «հաստատում է տեսիլքը», և որպես այն իշխանությունը, որը բարձրացնում է իրեն, ապա ընկնում: Պուտինի հաղթանակից հետո Ուկրաինայի պատերազմում, պապականությունը կսկսի բարձրացնել իրեն համաշխարհային քաղաքականության մեջ՝ հենց տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ:



Ֆրանսիական հեղափոխությունը և նրա կապը Ռուսական հեղափոխության հետ, Նապոլեոնն ու Պուտինը, Ֆաթիմայի հրաշքը և նրա երեք գաղտնիքները, Վատիկանի և Հիտլերի միջև եղած գաղտնի դաշինքը, Վատիկանի և Ռեյգանի միջև եղած գաղտնի դաշինքը՝ բոլորը մարգարեական «անիվներ» են, որոնք հատվում են տասնմեկից մինչև տասնհինգ համարների պատմության մեջ, որն ընթանում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմության ժամանակաշրջանում մինչև Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրերը: Կարևոր էր այս մարգարեական «անիվների» համառոտ ամփոփումը ներկայացնել, նախքան տասներորդ համարը քննելը:

Հետևյալ հոդվածը վերցված է «NBC news»-ից, որը որքան կարելի է, այնքան «Main Stream Media» է, իսկ «MSM»-ը Հիտլերի Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի քարոզչական մեքենայի ժամանակակից տարբերակն է: Հոդվածը, իհարկե, հակապուտինյան, հակառուսական և պրո-ուկրաինական է, սակայն դա հարցի էությունը չէ: Որպես երկնային արքայության քաղաքացիներ՝ Աստծու ժողովուրդը չպետք է հավանություն տա սատանայական գործի որևէ կողմի, իսկ ամեն պատերազմ սատանայական գործ է:

Սույն հոդվածի նպատակը այն է, որ հնարավորություն տրվի նրանց, ովքեր անձանոթ են կաթոլիկության (հյուսիսի թագավոր) և աթեիզմի (հարավի թագավոր) միջև մարգարեական պատերազմին, ինչպես նաև այն փաստին, որ այդ երկու մարգարեական գործությունների պատերազմում նացիզմը գործադրվել է որպես կաթոլիկության փոխանորդ բանակ (ինչպես Միացյալ Նահանգներն օգտագործվեցին 1989 թվականին): Մարգարեության ուսումնասիրողները պետք է ունենան բավարար ապացույցներ՝ տեսնելու համար, որ Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի և Սառը պատերազմի նախապատմական պատմությունը ներկայացված է ներկայիս պատերազմում Ուկրաինայում, քանի որ այն կատարում է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները:

«Պատմական իրադարձությունները, որոնք ցույց էին տալիս մարգարեության ուղղակի իրականացումը, ներկայացվեցին ժողովրդի առաջ, և մարգարեությունը դիտվեց որպես այս երկրի պատմության ավարտին հասցնող իրադարձությունների պատկերավոր ուրվագծում»: Selected Messages, գիրք 2, 102:

NBC News-ի հոդված. «Ուկրաինայի նացիստական խնդիրը իրական է, թեև Պուտինի «դենացիզացման» պնդումը այդպիսին չէ»

Ռուսաստանի նախագահ Վլադիմիր Պուտինի կողմից Ռուսաստանի հարձակումը Ուկրաինայի վրա արդարացնելու համար հորինված բազմաթիվ խեղաթուրումներից թերևս ամենատարօրինակը նրա այն պնդումն է, թե այդ գործողությունը ձեռնարկվել է երկիրը և նրա ղեկավարությունը «ապանացականացնելու» համար: Իր հարևան երկրի տարածք գրահապատ տանկերով և կործանիչ ինքնաթիռներով մուտք գործելու իր հիմնավորումը ներկայացնելիս Պուտինը հայտարարել է, որ այդ քայլը ձեռնարկվել է «մարդկանց պաշտպանելու» համար, որոնք «ենթարկվել են ահաբեկման և ցեղասպանության», և որ Ռուսաստանը «կձգտի Ուկրաինայի ապառազմականացմանն ու

ապանացականացմանը»:

Պուտինի կործանարար գործողությունները, որոնց թվում է նաև հրեական համայնքների ավերումը, հստակ ցույց են տալիս, որ նա ստում է, երբ ասում է, թե իր նպատակը որևէ մեկի բարեկեցությունն ապահովելն է:

Իր տեսանկյունի իմաստով Պուտինի գրպարտանքը անհեթեթ է, ոչ պակաս այն պատճառով, որ Ուկրաինայի նախագահ Վոլոդիմիր Զելենսկին հրեա է և ասել է, որ իր ընտանիքի անդամներից ոմանք սպանվել են Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում: Չկա նաև որևէ ապացույց, թե Ուկրաինայում վերջերս տեղի են ունենում զանգվածային սպանություններ կամ էթնիկական զտումներ: Ավելին, հակառակորդներին նացիստներ պիտակավորելը Ռուսաստանում տարածված քաղաքական հնարք է, հատկապես այնպիսի առաջնորդի կողմից, որը նախընտրում է ապատեղեկատվական արշավներ և ցանկանում է բոլորքել ազգային վրեժխնդրության զգացումները Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի թշնամու նկատմամբ՝ նվաճումը արդարացնելու համար:

Սակայն թեև Պուտինը զբաղվում է քարոզչությամբ, ճշմարիտ է նաև, որ Ուկրաինան ունի նացիզմի իրական խնդիր՝ թե՛ անցյալում, թե՛ ներկայում: Պուտինի կործանարար գործողությունները՝ որոնց թվում են նաև հրեական համայնքների ավերածությունները, — հստակ ցույց են տալիս, որ նա ստում է, երբ ասում է, թե իր նպատակը որևէ մեկի բարօրությունն ապահովելն է: Սակայն որքան էլ կարևոր լինի դեղին-կապույտ դրոշը պաշտպանել Կրեմլի դաժան ագրեսիայից, վտանգավոր վրիպում կլինի ժխտել Ուկրաինայի հակասեմական պատմությունը և Հիտլերի նացիստների հետ համագործակցությունը, ինչպես նաև որոշ շրջանակներում վերջին շրջանի նեոնացիստական խմբավորումների ընդունումը:

Ինչո՞ւ փախչող ուկրաինացիների մասին խոսվում է այսքան կարեկցանքով: Նրանք սպիտակամորթ են:

Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի նախօրեին Ուկրաինան Եվրոպայի ամենամեծ հրեական համայնքներից մեկի հայրենիքն էր՝ ըստ որոշ գնահատականների՝ մինչև 2.7 միլիոն մարդ, ինչը նշանակալի թիվ էր՝ նկատի ունենալով այդ տարածքի հակասեմիտիզմի և ջարդարարական պոգրոմների երկար պատմությունը: Վերջում նրանցից ավելի քան կեսը պիտի կորչեր: Երբ 1941 թվականին գերմանական զորքերը վերահսկողություն հաստատեցին Կիևի նկատմամբ, նրանց դիմավորեցին «Heil Hitler» գրություններով պաստառներով: Շուտով մոտ 34,000 հրեաներ — ինչպես նաև ռոմաներ և այլ «անցանկալիներ» — հավաքվեցին և, իբր վերաբնակեցման պատրվակով, տարվեցին քաղաքի սահմաններից դուրս գտնվող դաշտերը՝ միայն թե կոտորվեն այն իրադարձության ընթացքում, որը հայտնի դարձավ որպես «փամփուշտներով Հոլոքոստ»:

Բաբին Յարի ձորը երկու տարի շարունակ լցվում էր որպես զանգվածային գերեզման: Այնտեղ սպանվածների թիվը, հասնելով մինչև 100,000-ի, այն դարձրեց Հոլոքոստի ամենամեծ առանձին կոտորածի վայրերից մեկը՝ Օսվենցիմից և մահվան այլ ճամբարներից դուրս: Հետազոտողները նշել են այն առանցքային դերը,

որ տեղացիները կատարել են այնտեղ նացիստական սպանությունների հրամանները գործադրելու գործում:

Ներկայումս Ուկրաինայում բնակվում է 56,000-ից 140,000 հրեա, որոնք վայելում են այնպիսի ազատություններ և պաշտպանություն, որոնց մասին նրանց պապերը երբեք իսկ չէին էլ պատկերացնում: Դրանց թվում է նաև անցյալ ամիս ընդունված թարմացված օրենքը, որը քրեականացնում է հակասեմական գործողությունները: Ցավոք, այդ օրենքը նպատակ ուներ արձագանքելու հանրային վայրերում մոլեռանդության դրսևորումների նկատելի աճին, այդ թվում՝ սվաստիկայով աղճատված սինագոգների և հրեական հուշակոթողների վանդալիզմին, ինչպես նաև Կիևում և այլ քաղաքներում տեղի ունեցած ահազդու երթերին, որոնք փառաբանում էին Waffen SS-ը:

Մեկ այլ մոայլ զարգացման մեջ՝ Ուկրաինան վերջին տարիներին կանգնեցրել է արձանների մի առատություն՝ ի պատիվ ուկրաինացի ազգայնականների, որոնց ժառանգությունը խարանված է որպես նացիստների գործակիցներ ունեցած նրանց անվիճելի պատմությամբ: The Forward թերթը գրանցել է այդպիսի մի շարք դատապարտելի անձանց, այդ թվում՝ Ստեփան Բանդերային՝ Ուկրաինացի ազգայնականների կազմակերպության (OUN) առաջնորդին, որի հետևորդները ծառայել են որպես ՄՄ-ի և գերմանական Բանակի տեղական աշխարհագորի անդամներ: «Ուկրաինայում կան մի քանի տասնյակ հուշարձաններ և բազմաթիվ փողոցանուններ, որոնք փառաբանում են այս նացիստ համագործակցին՝ այնքան, որ դրա համար անհրաժեշտ են Վիքիպեդիայի երկու առանձին էջեր», — գրել է The Forward-ը:

Մեկ այլ հաճախ մեծարվող անձ է Ռոման Շուխնիչը, որին պաշտում են որպես ուկրաինական ազատամարտիկի, սակայն որը նաև եղել է ահ ներշնչող նացիստական օժանդակ ոստիկանական ստորաբաժանման ղեկավարը, որի մասին \*Forward\*-ը նշում է, որ այն «պատասխանատու էր հազարավոր հրեաների և ... լեհերի կոտորածի համար»: Արձաններ են կանգնեցվել նաև Յարոսլավ Ստեցկոյի պատվին՝ OUN-ի նախկին նախագահներից մեկի, որը գրել է. «Ես պնդում եմ Ուկրաինայում հրեաների ոչնչացումը»:

Ծայրահեղ աջակողմյան խմբերը նույնպես ձեռք են բերել քաղաքական կշիռ վերջին տասնամյակում, և դրանցից ոչ մեկն ավելի սահմոկեցուցիչ չէ, քան «Սվոբոդա»-ն (նախկինում՝ Ուկրաինայի Սոցիալ-ազգային կուսակցություն), որի առաջնորդը պնդել էր, թե երկիրը վերահսկվում է «մոսկովյան-հրեական մաֆիայի» կողմից, իսկ որի տեղակալը ուկրաինական ծագում ունեցող հրեա դերասանուհի Միլա Կունիսին բնութագրելու համար կիրառել էր հակասեմական վիրավորական արտահայտություն: «Ֆորին Փոլիսի»-ի տվյալներով՝ «Սվոբոդա»-ն մի քանի անգամ է ուղարկել Ուկրաինայի խորհրդարան, այդ թվում՝ մեկին, որը Հոլոքոստը մարդկության պատմության «լուսավոր ժամանակաշրջան» էր անվանել:

Նույնքան մտահոգիչ է այն, որ նեոնացիստները կազմում են Ուկրաինայի աճող կամավորական գումարտակների մի մաս: Նրանք կոփվել են մարտերում՝ 2014 թվականին Պուտինի կողմից Ղրիմի ներխուժումից հետո Ուկրաինայի արևելքում

Մոսկվայի աջակցությունը վայելող անջատականների դեմ ամենադաժան փողոցային մարտերից մի քանիսը մղելով: Դրանցից մեկը «Ազով» գումարտակն է, որը հիմնադրել է իրեն բացահայտ սպիտակ գերակայության կողմնակից հռչակած մի անձ, որը պնդում էր, թե Ուկրաինայի ազգային նպատակը երկիրը հրեաներից և մյուս ստորադաս ցեղերից ազատելն էր: 2018 թվականին ԱՄՆ Կոնգրեսը սահմանեց, որ Ուկրաինային տրամադրվող իր օգնությունը չէր կարող օգտագործվել ««Ազով» գումարտակին զենք, ուսուցում կամ այլ աջակցություն տրամադրելու համար»: Այնուամենայնիվ, «Ազով»-ն այժմ Ուկրաինայի Ազգային գվարդիայի պաշտոնական անդամ է:

Անշուշտ, այս անհանգստացնող համատեքստից ոչ մեկը չի արդարացնում այն թշվառությունը, որ վերջին մի քանի շաբաթների ընթացքում պատուհասել է ուկրաինացիներին, և քիչ հավանական է, որ Պուտինն իր ներխուժումը սկսելիս դրդված է եղել դրանից որևէ մեկով: Իրոք, Պուտինի պատճառով Օդեսայում, Խարկովում և մյուս արևելյան քաղաքներում բնակվող հրեաները գտնվում են ծայրահեղ ծանր կացության մեջ: Թեև շատերը ապաստան են գտել տեղական սինագոգներում և հրեական կենտրոններում, մյուսները փախել են օտար երկրներ, այդ թվում՝ Իսրայել, որը բոլոր հրեաներին կոչ է արել լքել Ուկրաինան:

Իմ իսկ տատիկն ու պապիկը ստիպված եղան փախչել Արևմտյան Ուկրաինայից՝ հալածանքներից խուսափելու համար, և ողբերգական է տեսնել, որ այս շրջափուլը շարունակվում է: Եթե երկիրը սահի դեպի քաոս և ապստամբություն, հրեաները կարող են կրկին վտանգի ենթարկվել իրենց իսկ որոշ համաքաղաքացիների կողմից: Այս սպառնալիքը չընդունելը նշանակում է, որ դրանից պաշտպանվելու համար գրեթե ոչինչ չի արվում:

Սակայն, նույնիսկ եթե երկրի որոշ տարրեր խճճված են եղել պատմության ամենազագրելի շարժումներից մեկի հետ, այս դրամայում Ուկրաինայի կողքին կանգնելը, անկասկած, պատվաբեր դիրքորոշումն է: Այս պահին, ամեն օր, երբ Պուտինը այրած հողի մոլեռանդությամբ սաստկացնում է իր հարձակումը ուկրաինացի ժողովրդի դեմ, դժվար է չտեսնել, թե իրականում ով է արժանի N-բառին:

Ալեն Ռիփ, 5 մարտի, 2022 — Ադրբայջան

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը մեր հաջորդ հոդվածում:

«Նրանք, ովքեր չեն կարող հիշել անցյալը, դատապարտված են այն կրկնելու»: Ջորջ Սանտայանա:

«Այն ամենը, ինչ Աստված մարգարեական պատմության մեջ սահմանել էր, որ պիտի կատարվեր անցյալում, կատարվել է, և այն ամենը, ինչ դեռ պիտի գա իր կարգով, ևս պիտի կատարվի: Դանիելը՝ Աստծո մարգարեն, կանգնած է իր տեղում: Հովհաննեսը կանգնած է իր տեղում: Հայտնության մեջ Հուդայի ցեղի Առյուծը մարգարեության ուսումնասիրողներին բացել է Դանիելի գիրքը, և այսպիսով Դանիելը կանգնած է իր տեղում: Նա կրում է իր վկայությունը՝ այն, ինչ Տերը տեսիլքի մեջ հայտնեց նրան այն մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների մասին,

որոնք մենք պետք է իմանանք, մինչ կանգնած ենք հենց դրանց կատարման շեմին»:

«Պատմության և մարգարեության մեջ Աստծո Խոսքը ներկայացնում է ճշմարտության և մոլորության միջև վաղուց ի վեր շարունակվող պայքարը: Այդ պայքարը դեռևս ընթացքի մեջ է: Այն բաները, որ եղել են, պիտի կրկնվեն: Հին վեճերը պիտի նորոգվեն, և նոր տեսություններ պիտի անդադար ծագեն: Բայց Աստծո ժողովուրդը, որ իր հավատքի և մարգարեության կատարման մեջ իր դերն է ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերի հոչակման գործում, գիտի, թե որտեղ է կանգնած: Նրանք ունեն մի փորձառություն, որ ավելի թանկագին է, քան գտված ոսկին: Նրանք պիտի հաստատ կանգնեն վեմի պես՝ իրենց վստահության սկզբնավորությունը մինչև վերջ անսասան պահելով»: Selected Messages, գիրք 2, 109: